

Den dag sommeren kom ... ugebrev nr. 3, 16. juni 1998

I år faldt foråret på en onsdag. Her i Højarktis er det ofte enten eller. Det gælder også overgangen fra vinter til sommer. Når de snedækkede arealer først begynder at smelte og blive mindre, så går det stærkt! I flere måneder har sneoverfladen stort set reflekteret alt solens lys. Når så den vegetationsdækkede overflade dukker frem, så absorberes en stor del af strålingen, og temperaturen stiger, så afsmeltningen øges yderligere, og pludselig så har vi sommer.

På Zackenberg Station nød vi sommerens ankomst i fulde drag. Henrik, Hans og jeg benyttede det gode vejr til en lang tur ind i Store Sødal. Formålet med turen var rekognoscering i de fjerne dele af vores enorme studieområde på ca. 600 km². Til daglig færdes vi inden for et område på blot ca. 40 km², så det er naturligvis vigtigt at komme lidt omkring.

Første stop på turen var, da vi pludselig opdagede, at Zackenbergelven var begyndt at løbe. Vi blev stående og kiggede på det første vand, som masede sig gennem sneen med en kraft, som er helt uforståelig. Det er fascinerende at stå og se på sådan en elv, som efter otte måneder i dvale pludselig vågner op igen. Den totale stilhed afløses af den konstante brusen, som i de næste tre måneder vil præge lydbilledet ved Zackenberg.

Herefter gik turen til den vestlige del af vores undersøgelsesområde. Undervejs mødte vi mange vandløb, der ligesom Zackenbergelven gnavede sig frem gennem terrænet. Det var altså dagen, hvor vandet igen begyndte at løbe og meldte sommerens komme til Zackenberg. Også dyrene havde bemærket sommerens ankomst. Et par moskusoksetyre stod endnu lidt fumlende og bankede hovederne ind i hinanden, og gråmåger, havterne, lille kjove, islandsk ryle og alle de andre vagabonder kiggede deres sommerresidens an. Da vi nåede til vores destination, hev Henrik colaer op af tasken og spurgte, om vi var til lidt væske. Og så fik vi os en halv time med en cola og udsigten til et enormt landskab i en lille bitte del af Nordøstgrønland, og mere behøver man sådan set ikke for at kunne have det rigtig godt i adskillige dage.

Ellers er livet faldet ind i sin faste rytme på stationen. Logistikkerne (Henrik og Niels) arbejdede med etablering af en bådforbindelse over Zackenbergelven (p.t. er vi nærmest afskåret fra området vest for elven), de første fugle har lagt æg, så Hans har travlt med sine ornitologiske observationer, Niels Martin strider sig på snesko frem gennem terrænet på jagt efter moskusokser og lemminger, og jeg roder stadig med diverse datologgere. Vi er jo kun fem mand, og i løbet af dagen passer hver sit. Så der går ikke meget tid med unødigt snak. På mandag kommer der så igen fly med nye folk og post og nyt fra verden, og så skal der såmænd nok komme gang i snakken igen mindst i en dags tid eller to.

/Morten Rasch